

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **A. S. S.**, zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2019, č. j. OAM-10-71/LE-03-LE26-PD4-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 4. 2020, č. j. 42 Az 5/2019 - 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobci byla rozhodnutím ze dne 23. 6. 2009, č. j. OAM-10-71/LE-03-P07-2007, udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a to na dobu 36 měsíců. Následně byla doplňková ochrana žalobci opakovaně (celkem třikrát) prodloužena.

[2] Dne 17. 9. 2018 obdržel žalovaný opětovnou žádost žalobce o prodloužení doplňkové ochrany, které však již nevyhověl, a rozhodnutím ze dne 24. 5. 2019, č. j. OAM-10-71/LE-03-LE26-PD4-2007, rozhodl tak, že se doplňková ochrana neprodlužuje.

[3] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který však shledal postup žalovaného v souladu se zákonem a žalobu zamítl. V záhlaví označeném rozsudku uvedl, že žalovaný si obstaral dostatek podkladů pro řádné zjištění skutkového stavu. Na jejich základě oprávněně dospěl k závěru, že žalobce v době udělení (i dalšího prodlužování) doplňkové ochrany uváděl nepravdivé informace. Za klíčový označil krajský soud oddací list žalobce, v němž se podává, že žalobce má jemenské

státní občanství, byť po celou dobu tvrdil, že má občanství somálské. Proto byly naplněny důvody pro odnětí doplňkové ochrany dle § 17a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Soud dále uvedl, že žalobci byla doplňková ochrana udělena (a prodlužována) výhradně z důvodu nemožnosti vyloučit hrozbu vážné újmy v případě jeho návratu do vlasti, tj. Somálska. V době rozhodování o čtvrtém prodloužení (tj. v nynější věci) již byla ovšem situace zcela jiná. Rodina žalobce, která měla dle jeho tvrzení v minulosti zmizet, byla nalezena, a ukázalo se, že žalobce jí zaslal pozvání do ČR, v němž všechny členy přesně identifikoval, včetně bydliště a místa narození – Aden v Jemenu. Manželka žalobce pak má, stejně jako samotný žalobce, jemenské státní občanství.

[4] Za lichou označil krajský soud námitku žalobce, že se měl žalovaný zabývat bezpečnostní situací v Jemenu. Správní orgán v řízení o udělení mezinárodní ochrany vychází z tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu ohledně nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu. Žalobce trval na tom, že pochází ze Somálska, a ve vztahu k Jemenu žádnou hrozbu nezmínil. Proto nebylo povinností žalovaného, aby se touto otázkou jakkoliv zabýval.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Kasační stížnost podal žalobce (stěžovatel) z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť má za to, že napadený rozsudek spočívá na nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem a je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[6] Stěžovatel uvedl, že mu byla v roce 2009 udělena doplňková ochrana z důvodu nemožnosti vyloučit hrozbu vážné újmy v případě jeho návratu do vlasti – Somálska, kde také žil před podáním žádosti. Až po letech získal žalovaný oddací list vydaný Jemenskou republikou, dle něhož se stěžovatel oženil v Jemenu. Z tohoto dokumentu vyplývá, že stěžovatel se sice narodil v Somálsku, ale je občanem Jemenu, stejně jako jeho manželka a děti. Žalovaný z uvedených skutečností dovodil, že stěžovatel uváděl v rámci své žádosti o udělení mezinárodní ochrany smyšlené informace. Stěžovatel s tímto závěrem nesouhlasí a trvá na tom, že je občanem Somálska, což dokládá potvrzením vydaným dne 12. 6. 2020 Velvyslanectvím Somálské republiky v Berlíně. Stěžovatel neví o tom, že by byl občanem Jemenu, a jeho obvyklým domovem v době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo Somálsko.

[7] Dle mínění stěžovatele žalovaný rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť vycházel pouze z údaje uvedeného v oddacím listě, aniž by si jeho pravdivost přesvědčivým způsobem ověřil. Takový postup je v rozporu se zásadou materiální pravdy, a to tím spíše, že důkazní břemeno nese v řízení o udělení mezinárodní ochrany správní orgán. Povinností žalovaného bylo doplnit ve věci dokazování takovým způsobem, aby o zjištěném skutkovém stavu nepanovaly důvodné pochybnosti. Stěžovatel zdůraznil, že oddací list neslouží jako osvědčení o státním občanství, a nelze jej proto považovat za důkaz, který by danou skutečnost přesvědčivě prokazoval.

[8] Za irelevantní označil tvrzení, že jeho manželka a děti mají jemenské státní občanství. Stěžovatel měl v době podání žádosti somálské občanství, přičemž o udělení mezinárodní ochrany žádal on sám, nikoliv jeho rodina.

[9] Dle § 17a odst. 2 zákona o azylu se při posuzování důvodů pro odnětí doplňkové ochrany přihlíží k tomu, zda je změna okolností tak významná a trvalé povahy, že osobě požívající doplňkové ochrany již nehrozí nebezpečí vážné újmy. Citované ustanovení je třeba dle názoru stěžovatele vztáhnout i na jeho případ. Přitom v Somálsku bezpečnostní poměry nadále nedovolují vyloučit vážné ohrožení stěžovatelova života nebo lidské důstojnosti. Dle aktuálních informací zveřejněných Ministerstvem zahraničních věcí je situace v Somálsku velmi vážná

a vzhledem k přetrvávajícím ozbrojeným střetům a vysokému riziku teroristických útoků či únosů není doporučeno do této země cestovat. Somálská vláda není schopna efektivně kontrolovat většinu území státu a v zemi oficiálně platí islámské právo, které je vykládáno a uplatňováno velmi radikálně.

[10] I kdyby se však měl stěžovatel vrátit do Jemenu, bylo povinností žalovaného přezkoumat, zda stěžovateli nehrozí vážná újma také v této zemi. Stěžovatel podrobně rozebral bezpečnostní situaci v Jemenu, který je zmítán občanskou válkou a panuje v něm faktické dvojládí. Boje s sebou přináší velké množství obětí, jakož i neúnosné životní podmínky jemenského obyvatelstva (nemoci, hladomor apod.). Stěžovatel je přitom přesvědčen, že žalovaný byl povinen bezpečnostní situaci v Jemenu zkoumat z úřední povinnosti.

[11] Závěrem stěžovatel dodal, že postup žalovaného se vyznačuje neúčelným formalismem, neboť mu doplňkovou ochranu neprodloužil v situaci, kdy je zjevné, že podmínky pro její udělení splňuje. Stěžovateli tak bude oprávnění k dočasnému pobytu odejmuto za situace, kdy nemůže z území ČR bezpečně vycestovat do jiné země.

III. Vyjádření žalovaného

[12] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že kasační stížnost obsahuje některé nové námitky (aniž by specifikoval, o které námitky se jedná), které tak z logiky věci nemohly být předmětem rozhodování žalovaného, ani přezkumu krajského soudu. Pokud se jedná o stěžovatelovy odkazy na zprávy o zemi původu, považuje je žalovaný za zcela obecné, nemající žádnou souvislost se stěžovatelovou osobou a příběhem. Žalovaný je přesvědčen, že v rámci podkladových materiálů shromáždil dostatek informací, které mu umožnily rozhodnout na základě náležitě zjištěného skutkového stavu.

[13] Žalovaný má za prokázané, že stěžovatel uváděl po celou dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany, jakož i v následných řízeních o prodloužení doplňkové ochrany, vědomě nepravdivé údaje, a to včetně klíčových údajů, jako je státní příslušnost či místo pobytu. Smyšlenost stěžovatelových tvrzení byl žalovaný schopen prokázat až na základě informací získaných v roce 2018, nicméně o pravdivosti stěžovatelova azylového příběhu měl pochybnosti od samého počátku, a to především s ohledem na jeho naprostou neznalost základních somálských reálií. Již v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany ze dne 23. 6. 2009 uvedl, že výpovědi stěžovatele se vyznačují značnými nesrovnalostmi. S ohledem na zásadu, že v pochybnostech je třeba postupovat ve prospěch žadatele o udělení mezinárodní ochrany, však žalovaný stěžovateli doplňkovou ochranu udělil a později i opakovaně prodloužil.

[14] Žalovaný shrnul, že učiněná zjištění ohledně manželky a dětí stěžovatele do značné míry (ne-li zcela) vyvracejí tvrzení stěžovatele o jeho pobytu v Somálsku přinejmenším od roku 1999, a tedy i o jeho problémech, kterým měl v této zemi čelit. Z oddacího listu stěžovatele se navíc podává, že již v roce 1999 byl občanem Jemenu a nikoliv Somálska. Případná hrozící vážná újma na území Somálska tak v jeho případě ani neměla být posuzována, neboť nemohla vést k udělení mezinárodní ochrany.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je ovšem také její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a s. ř. s. přijatelná tehdy, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podrobněji se podstatou institutu přijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního

Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu sledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti žádné důvody přijatelnosti výslovně nesdělil. Jak ovšem vyplývá i ze shora citovaného usnesení, je sice v zájmu stěžovatele, aby uvedl, v čem spatřuje přesah svých zájmů, pokud tak ovšem neučiní, neznamená to, že by Nejvyšší správní soud bez dalšího přikročil k odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost. V posuzovaném případě předestřel stěžovatel v kasační stížnosti množství sporných otázek, z nichž většina již byla judikaturou Nejvyššího správního soudu v minulosti řešena. Konkrétně problematikou neprodloužení doplňkové ochrany z důvodu dle § 17a odst. 1 písm. c) zákona o azylu se však Nejvyšší správní soud dosud podrobněji nezabýval, pročež shledal kasační stížnost přijatelnou a přikročil k meritornímu přezkumu.

[17] Kasační stížnost **není** důvodná.

[18] Stěžovatel napadl rozhodnutí krajského soudu z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d)] a nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a)]. Z povahy věci je Nejvyšší správní soud povinen vypořádat nejprve tvrzení stěžovatele stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí krajského soudu. Již v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, tento soud akcentoval, že „[n]ení-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.“ V obdobném duchu se nese i navazující judikatura, která zásadně pohlíží na nevypořádání žalobních námitek jako na důvod pro zrušení rozhodnutí krajského soudu (srov. kupříkladu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007 - 78, či ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 Afs 113/2009 – 69).

[19] V nyní posuzované věci nicméně Nejvyšší správní soud žádnou takovou vadu napadeného rozsudku neshledal. Krajský soud vypořádal všechny žalobní námitky stěžovatele, přičemž z odůvodnění rozsudku je seznatelné, jakými úvahami byl soud při rozhodování věci veden a proč považoval námitky stěžovatele za nedůvodné. Ostatně ani stěžovatel svoje tvrzení ohledně nepřezkoumatelnosti dotčeného rozsudku nijak nekonkretizoval a veškerou další argumentaci směřoval spíše proti způsobu právního posouzení věci krajským soudem.

[20] Stěžovatel předně namítl, že žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť žádosti o prodloužení doplňkové ochrany nevyhověl toliko s poukazem na oddací list stěžovatele. K této námitce považuje Nejvyšší správní soud za potřebné shrnout nejprve relevantní skutečnosti vyplývající ze správního spisu.

[21] Stěžovatel podal dne 19. 2. 2007 žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že pochází ze Somálska, kde také před odchodem do ČR žil se svými dětmi a manželkou. Za důvod odchodu z vlasti označil skutečnost, že v Somálsku byl nucen k otrocké práci a navíc se ztratila jeho rodina (manželka a děti), kterou sedm měsíců marně hledal. Rozhodnutím ze dne

23. 6. 2009, č. j. OAM-10-71/LE-03-P07-2007, byla stěžovateli udělena doplňková ochrana, neboť žalovaný dospěl k závěru, že v případě stěžovatelova návratu do Somálska nelze vyloučit ohrožení jeho života nebo lidské důstojnosti ve smyslu § 14a zákona o azylu.

[22] Žádostí ze dne 5. 9. 2018 stěžovatel požádal (v pořadí již počtvrté) o prodloužení doplňkové ochrany. V žádosti uvedl, že v případě návratu do vlasti mu stále hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu; k tomu odkázal na zprávy o aktuální bezpečnostní situaci v Somálsku. Lustraci v Cizineckém informačním systému provedenou dne 14. 1. 2019 žalovaný zjistil, že stěžovatel požádal dne 14. 3. 2018 Odbor cizinecké policie Ústeckého kraje o ověření pozvání jeho manželky a dětí do ČR. V dotčených pozváních bylo jako bydliště manželky a dětí stěžovatele uvedeno město Aden v Jemenu. V návaznosti na toto zjištění provedl žalovaný lustraci ve Vízovém informačním systému, z něhož zjistil, že manželka i děti stěžovatele mají jemenské státní občanství. Následně provedl žalovaný se stěžovatelem pohovor, během něhož však stěžovatel i nadále trval na tom, že má somálské státní občanství, stejně jako jeho manželka a děti. Dále uvedl, že jeho rodina je momentálně v Káhiře, což se dozvěděl asi před třemi lety. Dne 16. 1. 2019 žalovaný požádal český zastupitelský úřad v Káhiře o zaslání informací k žádostem o víza, podaným rodinnými příslušníky stěžovatele. Podklady k těmto žádostem obdržel žalovaný dne 1. 3. 2019 a jsou založeny na č. l. 324 - 394 správního spisu. Z žádostí o schengenská víza, jakož i z kopií cestovních dokladů stěžovatelovy manželky i dětí je zřejmé, že všechny tyto osoby se narodily v Jemenu (městě Aden). Součástí podkladů zaslaných žalovanému zastupitelským úřadem v Káhiře je i oddací list stěžovatele, jehož překlad do českého jazyka si žalovaný obstaral. V oddacím listu je uvedeno, že stěžovatel se narodil v Somálsku, avšak má jemenské státní občanství, přičemž totožnost stěžovatele byla ověřena na základě dokladu vydaného v Adenu.

[23] Na základě shora provedené rekapitulace správního spisu je nepochybné, že závěry žalovaného ohledně nepravdivosti stěžovatelem uváděných skutečností nachází náležitou oporu v jím shromážděných podkladech. Ačkoliv přitom oddací list stěžovatele skutečně představoval významnou indicii o smyšlenosti jeho azylového příběhu, nejedná se v žádném případě (jak tvrdí stěžovatel) o jediný podklad, z něhož žalovaný vycházel. Informace významné pro posouzení věrohodnosti dřívějších tvrzení stěžovatele totiž obsahují též žádosti o víza podané stěžovatelovou rodinou.

[24] Stěžovatel již v prvotní žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že po celý svůj život (před odcestováním do ČR) žil v Somálsku. Na tomto tvrzení setrval v průběhu celého řízení o udělení mezinárodní ochrany, přičemž dále doplnil, že se svou manželkou a dětmi bydlel ve městě Jilib (viz protokol o doplňkovém pohovoru ze dne 13. 12. 2007). Z žalovaným vyžádaných žádostí o víza, i k nim přiložených cestovních dokladů je ovšem zřejmé, že manželka i děti stěžovatele mají jemenské státní občanství a v Jemenu (ve městě Aden) se děti rovněž narodily (a to v letech 2001, 2003, 2004 a 2006). Z oddacího listu pak vyplývá, že ve městě Aden stěžovatel v roce 1999 uzavřel sňatek se svojí manželkou. Je tedy nepochybné, že stěžovatel pobýval v Jemenu minimálně mezi lety 1999 a 2006, kdy se narodily jeho nejmladší dcery. Přičteme-li k tomu skutečnost, že dle oddacího listu má stěžovatel jemenské státní občanství, nelze než konstatovat, že nově zjištěné informace jsou v příkrém rozporu s azylovým příběhem stěžovatele a zcela jej vyvrací. Stěžovatel se navíc ani nepokusil nesoulad nově získaných podkladů s jím uvedenými skutečnostmi žádným způsobem vysvětlit. Při pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany setrval u uvádění, že je Somálec, není si vědom toho, že by měl jemenské státní občanství, a jeho děti se v Jemenu nenarodily. Tato povšechná tvrzení však nejsou způsobilá jakkoliv zpochybnit hodnověrnost žalovaným obstaraných podkladů.

[25] Dle § 17a odst. 1 písm. c) zákona o azylu se doplňková ochrana odejme, pokud pro udělení doplňkové ochrany bylo rozhodující „*nesprávné uvedení nebo opomenutí určitých skutečností,*

včetně použití padělaných či pozměněných dokumentů.“ V posuzované věci je zřejmé, že stěžovatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany záměrně uváděl nepravdivé údaje, přičemž se jednalo právě o takové informace, které byly pro udělení doplňkové ochrany rozhodné. V případě stěžovatele totiž žalovaný udělení doplňkové ochrany odůvodnil hrozbou vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu spočívající v ohrožení života či lidské důstojnosti v důsledku nepříznivé bezpečnostní situace v Somálsku. Jak se ovšem ukázalo, stěžovatel nejenže v Somálsku v inkriminované době nežil, ale dokonce je občanem jiného státu – Jemenské republiky. Žalovaný si tedy počínal správně, když stěžovateli s odkazem na § 53 odst. 4 ve spojení s § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu doplňkovou ochranu neprodloužil.

[26] Za lichou považuje Nejvyšší správní soud též stěžovatelovu argumentaci § 17 odst. 2 zákona o azylu, které představuje jistý korektiv při posuzování existence důvodů pro odnětí doplňkové ochrany. Dle věty první citovaného ustanovení platí, že „[p]ři posuzování důvodů uvedených v odstavci 1 ministerstvo přiblížne k tomu, zda změna okolností je tak významná a trvalé povahy, že osobě požívající doplňkové ochrany již nebrozí nebezpečí, že utrpí vážnou újmu.“ Ve stěžovatelově případě nicméně nedošlo k žádné změně okolností, ale bylo zjištěno, že stěžovatel od počátku uváděl smyšlené informace, přičemž nebyť těchto informací, žalovaný by mu ani v minulosti doplňkovou ochranu neudělil.

[27] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatele, že bylo povinností žalovaného, aby se zabýval bezpečnostní situací v Jemenu. V této souvislosti soud odkazuje na svoji setrvalou judikaturu, podle níž správní orgán vychází v řízení o udělení mezinárodní ochrany ohledně důvodů pro udělení azylu, respektive doplňkové ochrany, ze skutečností uváděných žadatelem. Již v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]ovinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. Z žádného ustanovení zákona však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Tyto závěry, které se prolínají i množstvím dalších rozhodnutí (např. rozsudek ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 – 47), se bezesporu uplatní i při posuzování podmínek pro udělení doplňkové ochrany. V nyní rozhodované věci stěžovatel v průběhu správního řízení nebezpečí žádné újmy ve vztahu k Jemenu netvrdil a naopak setrvale opakoval, že jak on, tak jeho rodinní příslušníci, jsou občany Somálska. Proto žalovaný nepochybil, když se bezpečnostní situací v Jemenu blíže nezabýval. Pakliže stěžovatel následně začal v žalobě a posléze i kasační stížnosti argumentovat nutností zohlednit aktuální situaci v Jemenu, jeví se takový postup jako účelový.

[28] Pro úplnost pak Nejvyšší správní soud dodává, že nepřehlédl ke kasační stížnosti přiložené potvrzení vydané dne 12. 6. 2020 Velvyslanectvím Somálské republiky v Berlíně, z něhož dle tvrzení stěžovatele vyplývá, že má somálské občanství. Toto potvrzení stěžovatel doložil až v řízení o kasační stížnosti, pročež se s ním žalovaný ani krajský soud nemohli argumentačně vypořádat. Nejvyšší správní soud nicméně považuje stěžovatelem předložený důkaz za nadbytečný, neboť sám o sobě nemůže být způsobilý zvrátit závěry žalovaného. Z podkladů shromážděných žalovaným jednoznačně vyplývá, že stěžovatel se v minulosti dlouhodobě zdržoval v Jemenu a tato země jej považuje za svého občana. I kdyby soud připustil, že stěžovatel si nemusel být vědom toho, že je jemenským občanem (což je nepravděpodobné), nemění to nic na skutečnosti, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany záměrně uváděl nepravdivé informace ohledně místa svého pobytu a své rodiny. Právě tímto jednáním naplnil důvody pro odnětí, potažmo neprodloužení doplňkové ochrany. Nadto nelze vyloučit, že stěžovatel má ve skutečnosti více než jedno státní občanství. Ani shora specifikované potvrzení tedy nevyvrací zjištění žalovaného, že stěžovatel je občanem Jemenu.

V. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky stěžovatele nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[30] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. září 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu